

SER MILITANT (D'ESQUERRES) AVUI

Marián Anguita
Coordinadora
d'EUJA de Blanes

La percepció general del fracàs de la democràcia espanyola; el desencís de la població envers les persones que gestionen les polítiques, la mal nomenada “classe política”; la crisi social i econòmica i el trencament de l'estat del benestar, entre altres elements de tot tipus, fan que els partits polítics, en especial els de l'esquerra, s'enfrontin a una militància apàtica que gairebé és limitada a exercir el seu dret a votar (i no sempre per desgràcia).

“Que la ciutadania hagi perdut consciència del seu poder, és un fracàs de la democràcia”

És ja un tòpic i fet que a les urnes voten majoritàriament i fidelment la gent de dreta. És també un tòpic que les diferències i les ruptures internes es donen de forma especial entre els partits de l'esquerra. Dos trets que ens aboquen com a resultat a uns òrgans de direcció que es perpetuen sense recanvis i que es distancien de la realitat de la seva militància.

Malgrat seria fàcil donar la culpa a les direccions dels partits, hem de ser crítics perquè també els i les militants tenim part de culpa.

“Papà” partit

A finals del franquisme, durant la transició i al principi de la democràcia, hi havia un desig de canvi, era fàcil identificar a l'adversari, les reivindicacions eren clares, tothom sabia el que volia i el que no volia. Els militants d'aquestes etapes **eren homes i dones convençuts de la importància de la lluita i de la importància de la participació activa** de forma política a tots els àmbits de la vida i la societat.

La gent que militava ho feia no només a les manifestacions, també als mítings, en les enganxades de cartells, en les bustiades, en les protestes, en les vagues... a més participaven activament en els barris, en les escoles, en el seu entorn de treball i, a les llars, es parlava de política, dels partits o del partit.

Ara passats els anys, tothom s'ha deixat portar per una inèrcia en la que donen per suposat que pel sol fet d'estar adscrit a un determinat partit, o simplement de votar a aquell que més s'apropi als seus interessos, ja ni hi ha prou. És a dir **hem passat de la tutela de “papà estat” a la de la tutela del “papà partit”**. Ja ningú es pregunta “què puc fer jo pel meu país...” com deia la coneguda frase de J.F. Kennedy, canviant l'enunciat per “què puc fer jo pel meu partit?”

Aquesta percepció de la política és pobre i decebedora. Que la ciutadania hagi perdut conscièn-

cia del seu poder, és un fracàs de la democràcia. Però el fracàs és encara més dur quan és la militància la que té aquesta percepció.

Les dones i homes que mantenim una militància activa ens sentim molt sovint perduts, cansats, amb la il·lusió sota mínims davant l'actitud de la resta de companys i companyes de militància. Perquè, com podem representar-los adequadament si quan hi ha convocatòries per informar, per debatre, per crear estratègies, acudeixen només els incondicionals, els de sempre i massa sovint, quatre gats?

Com podem canviar el que passa al nostre entorn si no coneixem el que pensa la militància? Perquè quan hi ha divergències internes, aquells que no es surten amb la seva, tiren la tovallola, es retiren i aconseguen justament el que no volien? Perquè es confon la discrepància amb l'enfrontament?

Militància és participació

Cóm pot algú defensar des d'aquesta militància passiva, les idees o les accions que promouen els partits, si no les coneixen?

Ens hem tornat tan superbs que creiem que ni hi ha prou amb omplir-nos la boca de consignes, de dogmatismes, de submergir-nos en les lectures dels teòrics de la nostra ideologia i esgrimir a tort i a dret els seus arguments, com

a eines de captació de nous adeptes? Si és així, ens equivoquem molt i no anem enlloc.

I encara més, com volem transmetre els nostres ideals, les nostres propostes als altres, als que no ens coneixen o ens coneixen poc? Si no participem en aquelles activitats organitzades per la nostra organització política, si la gent no veu que som molts els que defensem unes determinades idees, aquestes es queden en una llacuna morta, en un túnel sense sortida. Ens convertim amb el peix que es mossega la cua.

“I encara més, com volem transmetre els nostres ideals, les nostres propostes als altres, als que no ens coneixen o ens coneixen poc?”

És massa fàcil culpar als mitjans de comunicació de que fan oïdes sordes al que fem. **Si som quatre o cinc no som notícia, som nosaltres els que hem de crear la notícia.** I direu, amb raó, que els mitjans estan venuts, cert, que són esclaus dels grans partits, cert també. Però hi ha formes d'accedir a la gent, de mostrar el que fem o hem fet o farem. Difondre els butlletins propis, repartir cartells, fulletons, etc.

Però per fer-ho cal que dones i homes, militants, participin, col·laborin, es moguin. Cal que la militància sigui més que el fet de tenir un carnet a la cartera, d'exhibir en moments puntuals bandera, enganxina i puny en alt.

Militar és participar, militar és no defallir, militar és visibilitat, militar és sumar per guanyar.